

Eho dobre reči 1

**Udruženje Nezavisnih Pisaca
Smashwords Edition
Copyright 2017**

**Odabir i sortiranje pesama
Marat M'saev Daan, Radojka Rea Sartori**

**Tehnička priprema i obrada
Marat M'saev Daan**

**Korice
Marat M'saev Daan**

Uvodna reč o zborniku

„Eho dobre reči“ je drugi po redu javni zbornik pesama Udruženja Nezavisnih Pisaca. Ovom prilikom smo želeli da usrećimo još veći broj ljudi no prvi put tako što ćemo objaviti njihove radove koji će biti dostupni za čitanje širokoj čitalačkoj publici.

Kao i prvog puta, zbornik je samo u elektronskoj formi i nalaziće se samo na našem SmashWords nalogu gde ćete moći da ga preuzmete u raznim elektronskim formatima potpuno besplatno.

Originalna ideja je bila da objavimo apsolutno sve šta nam pristigne međutim neka pravila su morala u hodu da se promene iz nekoliko razloga. Pre svega, dobar glas daleko se čuje i uvek je onih ljudi koji iz zavisti i nekih svojih ličnih nezadovoljstava podrivaju tuđ rad i sreću pa je nama tako pristiglo dosta nekih prijava koje se nama direktno rugaju u lice. Takve prijave nikako nismo mogli sebi da objavimo, ne samo jer se rugaju nama već se rugaju i umetnosti i drugim autorima koji su se prijavili na ovaj naš mali, skromni konkurs. Sa druge strane, bilo je prijava koje jednostavno smatramo

da ne predstavljaju autore koji su ih napisali u najboljem mogućem svjetlu i zbog toga ih nismo uvrstili. Poštujemo tuđe talente, tuđ potencijal što se pisanja tiče ali jednostavno nismo želeli da kompromitujemo druge ljude objavljivanjem manje kvalitetnih radova.

Radi preglednosti, doneo sam odluku još na samom početku pri objavljivanju konkursa da će po zborniku biti objavljeno maksimum 100 pesama. Ovom prilikom zbog količine pristiglih prijava smo napravili tri zasebna zbornika „Eho dobre reči 1“, „Eho dobre reči 2“ i „Eho dobre reči 3“. U svakom od njih nakon sadržaja pesama možete videti i spisak objavljenih autora u tim zbornicima.

Ovom prilikom želim da se zahvalim svima na poslatim prijavama i da se izvinem što su u hodu neka pravila bila promenjena ali jednostavno morali smo da se odlučimo na taj korak da bismo zadržali kvalitet zbornika i da ne bismo kaljali sopstveni ugled kao Udruženje.

Srdačan pozdrav,

Glavni Osnivači UNP-a

Marat M'saev Daan i Radojka Rea Sartori

Sadržaj:

I - Uvodna reč o zborniku

II - Alfabetni spisak

objavljenih autora u zborniku „Eho dobre reči 1“

001 - Prolaznost

002 - Bez brda

003 - Zov

004 - Jeleni

005 - S nebom u očima

006 - Lopovi ničega od ničega

007 - Oštrica sreće

008 - ***

009 - Kada sam se opkladio da napišem poemu

010 - U utorak februara

011 - Ulice u nominativu

012 - Bambi

013 - Plač

014 - Kraj

015 - Udahni me zorom

016 - I

017 - II

018 - III

019 - I kao da je stvarno, kao da sam tamo

020 - Dobro te znam

021 - Prodajem sve što sam pisala o tebi, tebi, za tebe.

022 - Ne čitaj Jesenjina

023 - Tako mi nedostaješ

024 - I suze su voda

025 - Fontana uspomena

026 - Mostarski notturno

[027 - Odlazak](#)
[028 - Oprosti Vera!](#)
[029 - Sin gradske gospođe i
oca oficira](#)
[030 - Dva sakata sunca](#)
[031 - Maslačak žuti](#)
[032 - Gde si](#)
[033 - Kamo ćeš](#)
[034 - Čekaj me tamo](#)
[035 - Da tebe nema](#)
[036 - Izgubljen slučaj](#)
[037 - Predvečerje](#)
[038 - Pamet kada ne vara](#)
[039 - Ugriz uzdaha](#)
[040 - Putujući valovi](#)
[041 - Kriva je muzika](#)
[042 - Pokušaj...](#)
[043 - Šapat](#)
[044 - Bezimena pesma](#)
[045 - Milkam](#)
[046 - Bili smo drugovi](#)
[047 - Trag prošlog vremena](#)
[048 - Čudan svijet](#)
[049 - Ljubavna](#)
[050 - Pesme u nama](#)
[051 - Poruka](#)
[052 - U oku tvome](#)
[053 - Sjećanja](#)
[054 - Ljubav](#)
[055 - Znam da si tako daleko](#)
[056 - San](#)
[057 - Suton](#)
[058 - Sanjam](#)
[059 - Crnilo](#)
[060 - Da se opet rodim](#)
[061 - Proputovanje](#)
[062 - Budenje](#)
[063 - ***](#)
[064 - Iskreno obraćanje](#)
[065 - Gledamo se](#)

[066 - Prva jutarnja](#)
[067 - Trenutak](#)
[068 - Stojim pred ogledalom](#)
[069 - Dovoljan je samo
pogled](#)
[070 - Lepo je nekog voleti](#)
[071 - Zaboravljeni snovi](#)
[072 - Branim ljubav](#)
[073 - Mom ocu](#)
[074 - Prijatelja da je samo
imat](#)
[075 - Dan kada sam bio
sretan](#)
[076 - Žena](#)
[077 - Magla](#)
[078 - Prerija](#)
[079 - Miris zelenih listova](#)
[080 - Bez opreza](#)
[081 - Uvek me zovi](#)
[082 - Nikad dovoljno](#)
[083 - Sredovečne žene](#)
[084 - Zbogom gospođo,
zbogom!](#)
[085 - Doći ćeš da me vidiš](#)
[086 - Žuti taksi...](#)
[087 - Plavo sa cimetom](#)
[088 - Igra dva bela labuda](#)
[089 - Maglič](#)
[090 - Slava kamenog hlada](#)
[091 - Ceo svet](#)
[092 - Alja](#)
[093 - Zovi se, zovi se
Andreas](#)
[094 - Zbori frulo](#)
[095 - Sjećanja](#)
[096 - Ona ili ja](#)
[097 - Ars longa, vita brevis](#)
[098 - Na tlu](#)
[099 - Sreća](#)
[100 - Prećutali smo](#)

Alfabetni spisak objavljenih autora u zborniku „Eho dobre reči 1“:

01 - Aleksandar Računica	23 - Mile Lisica
02 - Alem Isaković	24 - Milica Janković
03 - Ana Jovanović	25 - Miljana Miletić
04 - bane.s.l	26 - Nada Dangić
05 - Bogdan Bunić	27 - Nada Vučićić
06 - Braca Memišević	28 - Nataša Đurović
07 - Branislav Vukovac	29 - Nebojša Janković
08 - Dijana Vlainić Dragin	30 - Nermina Subašić
09 - Dubravko Matančević	31 - Nevena Milošević
10 - Džehva Havić	32 - Radica Matuški
11 - Elizabet Zec	33 - Radojka Ušurel
12 - Emina Vildić	34 - Senad Ibrić
13 - Haris Čolić	35 - Siniša Bošković
14 - Josip Matej Bilić	36 - Snežana Mirković
15 - Jovo Mirković	37 - Snežana Marko-Musinov
16 - Katarina Despotović	38 - Snežana Šolkotović
17 - Kristina Janković	39 - Srećko Aleksić
18 - Ljiljana Pasariček	40 - Vanja Pavlović
19 - Marija Vasić	41 - Vesna Radović
20 - Marijana Stevanović	42 - Zdenka Kirin
21 - Marko Jovanović	43 - Zlata Jovanović
22 - Milanka Kuzmić	

Prolaznost

Raspamećen.
Gledam kako
zamamno korača.
Lelujavo,
ko breza na vjetru,
Njiše se u hodu.
Ne smijem zaspati.
Dok sklopim oči
čini mi se
Ponovo ću vidjeti
Svu tu ljepotu

kako prolazi.
I srce svisnut će
zbog te prolaznosti .

Autor: Bogdan Bunić

Bez brda

Bez jelike i bora...,
Bez plaveti svitanja,..
Bez purpura večeri,
Ne mogu.
Ne znam trajati .
Stajati na kiši negdje
i mahati za dugom
to su mi želje.
Za brda veže sve
što ljepoti sličī.
Velegrad pritiska
i dušu melje...
A još sam živ.
Život kaos mi.
Probada buka motora
i urlik sirena...
Razdire uši...
Ruši se san o sreći.
Ovde pseći živim
ko na lancu...
A brda me zovu.

Autor: Bogdan Bunić

Zov

Stani, i oslušni tihi žamor mora,
Osmeli se, i ne prečuj zova

Zapenušanih obala, stena, jata galebova,
Nek te ne zagluši zaludna vrema koridora.

Tren sačinjen od osluškivanja tankovitosti glasa
Belutka, bačenog u blagu raseklinu letnjeg zraka,
Sazdanog od topline sunca i siline talasa,
Kad je zatrepila nezadrživa reč davnih početaka.

Radosni huk vode uliva nepomućenu utehu
U vedro jutro, noć čistu, i čvrsto obećanje
Da će nekolebljivost zidati ustrajno zdanje
Koje neće nadneti bura mrklih senki zanemelih u grehu.

Obgrljen vetrom što melje reči i puni uzdignuta jedra,
Otisni se na pučinu i prepusti volji oseke,
Pogledom zaborava potopi bol koji steže,
I tragove prošlosti, u plavetnilo mirnog mora,
Koje ne uzburka ni jetka kiša ljudskog govora.
Zov neka vodi put tvoj dokle pogled oka ne doseže,
U neizvesne, nesaznatne, izvan obzorja, predele, daleke
I nedohvatne, kao duša, što je nose toplu nedra.

Autor: Siniša Bošković

Jeleni

Pogled čiji sjaj nose talasi
Letnji vetar plete tvoje ime
Koje izdaleka rađa plime
Kao usidreni, čute časi
Pogled čiji sjaj nose talasi.

Otkrilo je plavetnilo dana
Tvog osmeha razigrano more
U tvome oku zvezde žubore
Muzika tvojom rukom sazdana
Otkrilo je plavetnilo dana.

Nad jedrom galebovi krstare

More tiho šapuće stenama
Himne tebi plove daljinama
Lađama što bezbrižno sanjare
Nad jedrom galebovi krstare.

U sebi čuvaš osmeh obala
Svoje nebo oblacima šaraš
Da svu prirodu time očaraš
Vodi si milno svoj lik utkala
U sebi čuvaš osmeh obala.

Autor: Siniša Bošković

S nebom u očima

Raznet, s nebom u očima
Između dva sna nedosanjana, života i smrti,
Od iskona su tajnoviti i neizvesnošću zastrti.
Rane, muku i bol svik'o si da nosiš
Raznet, s nebom u očima koje udišeš nadom,
Senci ne možeš uteći umornim hodom,
Osmehom nevolji odlolevaš i prkosiš.

Ne odbij okršaj na koji si rođenjem pristao,
Protivnika nećeš oboriti, ali se nemoj kriti.
Veruj samo u ono što ne može biti.
Kad, bez daha, budeš pao i, istrgnut postao
Nesravnjena lakoća il' svetlo groblje,
Beličasti oblak il' cvetno polje.

Zavoli ponore svoga pada,
Tako je moralo da se zbude.
Što smrt uzme, nikome ne vraća,
Pa ipak, njena poslednja nije nikada.
Čovek ne gubi, kad ga zvona svanuća probude
Zametak nezazorno životom uzvraća.

Iz zavese noći, stupi u rajski dan,
Licem zavejanim snegom, belim kao zaborav,

U prostor, okom nepregledan, stopom nedohodan.
Ranjen životom i smrću, uputi zadnji pozdrav
Pre nego nestaneš iz vida, u surom smiraju,
Kao ptica što širi krila nedoslutnom beskraju.

Autor: Siniša Bošković

Lopovi ničega od ničega

Znam da me čekaš u mislima na našem kolodvoru milostinje
Zakasnit ću zauvijek, pustiti da sanjaš k'o slučajno sve je
Znaš da ne volim rastanke ni oproštajne pozdrave, u njima sve se
vidi u tišini pod okriljem noći još jednom bili bi lopovi ničega od
nečega,

Autor: Ljiljana Pasariček

Oštrica sreće

Zagrizla sam oštricu sreće s pozlatom
Umjesto jeftinog ogrtača
Na leđa sam navukla gnjev anđela
U duši iscertala radost
U oku zabljesnu iskričasti sjaj
Zagrizla sam oštricu sreće, zbog sreće

Autor: Ljiljana Pasariček

Kad' me sretneš samu
onako promrzlu
Šećući ulicom našega grada

Ne prilazi mi, budi već jednom
moj slučajni prolaznik
koji je u istome trenu
zalutao u istu ulicu
istoga trena...

Autor: Ljiljana Pasariček

Kada sam se opkladio da napišem poemu

Opkladio sam se da napišem poemu
Za dva čitava sata, stotinu dvadeset minuta,
tri hiljade i šest stotina sekundi.
(tri hiljade i šest stotina sekunda)

Da sam pisao reč po sekundi
Poema kao čudo.
Poema kao ep.

Evo, čitam je, nije dobra niti loša.
Za dvadeset minuta, hiljadu i dve stotine sekundi.
Ako me matematika ne vara, ako me poema ne izigrava.
Dobio sam opkladu, nisam dobio poemu.

Izиграo sam samo vreme,
Čitavih sto minuta, šest hiljada sekundi.
Za to dobijeno vreme
Popio sam šest piva.

Autor: Marko Jovanović

U utorak februara

Sećam se dana kada sam se rodio
(repeticija)
U utorak februara, isključili su struju

Doručkovao sam jednu šargarepu
Ponudio mojim psima
(nisu hteli)
Pokriven ćebetom čitao sam
Krležinu poeziju i Rečnik kiše
Posle četiri rakije bio sam srećan
Onda napišeš dugačku pesmu
Postaješ dosadan sebi.
(sebičan)
Sebičnjaci su ostrvski narodi
Sebičnjaci su klasna čudovišta
Sanjali smo ih kao deca
Oni svoje skaske prodaju u stripovima
Da sam Ješua
Poslao bih im hordu
Mrtvih ljudi
Zaista mrtvih
Onih koji nisu doživeli zadovoljstva čekanja u redu
Za penzioni ček
Za profesora se učiti mora.
Za ruže u parku su zaduženi beskućnici
Rasporedili smo žene da doje
I Pse da oplakuju
Nostalgiju za nedoživljenim putovanjem
Videti kitove sa broda koji se vrda
Potpuno prazan antički grad
Netaknutu ženu
Pesmu o utorku
Počev od prvog
U februaru se
Niko ne sakriva
Hijene niti vrane
(usput, uz put)
Posećujemo grobove
koji nam se preporučuju
(Ko se seti peva mornarske pesme)
Svi čekaju otvorenih dlanova
Da februar daruje
Svi slave godišnjice
Pisma i pizme
Moli se da te nikada ne nadju
(a našli su te na dan rođenja)
Da te probisveti ne uhapse

(a hoće, srce im jebem)
U utorak februara.

Autor: Marko Jovanović

Ulice u nominativu

Ne Maksima Gorkog već Maksim Gorki
Ne Maršala Tita nego Maršal Tito
Ne Džona Lenona, Boška Buhe, Lenjina.
Onog što je napisao knjigu o Lenjinu.
Ja sam svoje prve snove sanjao u sobi na uglu
Ulica Maršal Titio i Maksim Gorki.
U tim snovima već je bilo smrti
Smrt je uvek bila nominativ.

Autor: Marko Jovanović

Bambi

Zbog krupnih očiju
i rupicama u obrazima
zbog osmeha njenog
zvao sam je Bambi.
I svi su je voleli
svi sem mene.
Dok sam je držao za ruku
u zadnjem redu nekog bioskopa
zvao sam je Bambi
i svi su je želeli
svi sem mene.
Milujući je uz neki neosvetljeni izlog zvao sam je Bambi
i svi su je imali
svi sem mene.
Danas su mi oči prazne i sive
bez njenog lika

A zvao sam je Bambi
i svi su je zaboravili
svi sem mene.

Autor: Snežana Mirković

Plač

Ne umem da plačem
jer nikad nisam plakala.
Ne umem da se smejem
jer nikada nisam imala razloga za to.
Ne umem da tugujem
jer nikada me ništa nije rastužilo.
Ne umem da se radujem
jer se nikada nisam radovala.
Ali zato umem da te volim
jer sam te uvek volela.
Da li ćeš ikada shvatiti
koliko sam te volela
i da voleti i biti voljen nije isto

Autor: Snežana Mirković

Kraj

došao je kraj koga dugo čekam
prošla je slava umornih dana
došla je noć koja me zove sebi
prošli su vozovi ka mojoj sreći

polazim sutra ostani ovdje
ispričaj priču umornih dana
sjeti se noći ovdašnje rose
uputi mir na vječitu slavu

zaklopi oči pokopaj želju
stavi u sanduk svileni jastuk
otvori vrata dječijih snova
i pokušaj sakriti njihov bijes

idite nekud u novi dan
u novu kuću opranih ruku
u novi dom loših momaka
skrivenih šaka vječite pjesme

opišite vrijeme zelene trave
velike ljubavi malih mrava
osvetu tuge bluzerskih dana
ludih gitara i krvavih drama

možda je ovo posljednja pjesma
loših momaka i ludih gitara
možda je ovo bluzerski san
prljave igre bez prestanka

Autor: Jovo Mirković

Udahni me zorom

pusti me da milujem ti kosu
i govorim u tišini beznadežnu pjesmu
pusti me sada da dodirnem taj osmijeh
ugašen od davnih zaboravnih misli

ostani ovdje kada noć pada
daj mi život
dok nemirni mraz
na tek uvelo
opalo lišće
u svom umoru polako pada

udahni me zorom i ostani tu
ostani u toploj poledini knjige
ušuškana u nebeske predjele i krike

pokrivena mekom svilom sa njedara

Autor: Jovo Mirković

I

Gde baš ti da mi se ne desiš
A mogla si...
Gde baš ja da ti se ne desim
A hteo sam...

A ljubio bih ti
Obraze
Ramena
Srce od kamena
Bokove
Kolena
Bila bi voljena

Bilo je tu i nekih ruža
Nekih zvezda, i Mesec celi
Da ti dam
Da uzmeš
Tvoje da bude
Da ne dopustim da te drugi ljube

I ništa se od toga nije desilo
I još se tu ponešto pogrešilo...

Ti i danas nemaš
Mesec
Zvezde
Ruže
Ljubav od plamena

Ostalo ti je samo
Srce od kamena

Autor: Braca Memišević

II

Video sam jednom jednu ženu
Nenašminkanu
Jednostavno odevenu
O, kako je bila lepa...

A predivne crte njenog lica
Krasila su dva smaragda
Ne, to nije sitnica
O, kako božanstveno...

I ne samo oči, nego i usne njene
Vukle su na želju za ljubljenje
Bilo je to čudo od žene
O, nesrećnog mene...

I ljubljah je mnogo, ljubljah je dugo
U vatri zanosa svoga
A već bejah tuđ, o moja tugo
O, prokletog mene...

Te smo noći gledali u iste zvezde, strašću opijeni
Srećni
Nesrećni
I ležali smo tako dugo zaneseni
O, telesna požudo ljudska...

Kasnije sam opet video tu ženu
Našminkanu
Raskošno odevenu
Nije više bila lepa.

Autor: Braca Memišević

III

Smem li da se nazovem pesnikom
Ako ti napišem pesmu
Pa ti se prelepe usne razvuku u osmeh dok je čitaš
Jer znaš da je pisana za tebe?

Smem li da se nazovem pekarom
Ako od brašna života
Umesim kolač za nas dvoje
I ubacim dva prstohvata kvasca sreće?
Jedan za tebe, jedan za mene.
Za nas.
Jer testo treba da bude meko kao tvoja duša.
I da ubacim malo meda
Da ima ukus usana tvojih.

Smem li da se nazovem lekarom
Ako poljupcima uspem da izlečim
Sve ono što te boli?
Sve rane koje se ne vide.
One unutrašnje.
I one za koje nikome nisi rekla
Za koje samo Bog i ti znate.

Ma samo traži!
Biću sve što ti srce poželi.
Samo nemoj, molim te,
Jedno mi nikad ne traži.
Ne traži mi da ti budem bivši.

Smem li?

Autor: Braca Memišević

I kao da je stvarno, kao da sam tamo

Čeznem za glasom, rečima toplim njegovim.
Čeznem za rukama, jakim, ali nežnim.

Čeznem za dodirom vrelim...
Čeznem za osmehom, iskrenim, blagim.
Čeznem za vetrom koji mi je onda strujao kroz kosu dok smo pili
kafu na njegovoj terasi.
Čeznem za sobom, kuhinjom...
Čeznem za njim i svim što je njegovo, što ga čini takvim kakav jeste.
Čeznem za onim životom koji nije za mene i ne može biti moj.
Čeznem za onom ljubavlju koja drugu čeka.
I kao da je stvarno, kao da sam tamo...

Sanjam tople noći sa njim.
Sanjam njegove dodire na svojoj koži i čini mi se kao da ih nekad
stvarno osetim.
Sanjam vrelinu njegovog daha na svom vratu.
Sanjam miris parfema muškog, jakog.
Sanjam njegovu zgradu, mali krevet, malu kadu.
I kao da je stvarno, kao da sam tamo...

Kao da sam tamo u tom stanu sa njim.
Kao da čujem onu tihu pesmu.
Kao da imamo ljubav u boljem svetu.
I kao da je stvarno, kao da sam tamo...

Zajedno se kupamo, jedno drugo potpuno imamo.
Zajedno spremamo večeru i jedemo.
Zajedno pevamo, igramo i plešemo.
Zajedno se šalimo i smejemo.
Zajedno plačemo, jedno - drugo tešimo.
Zajedno imamo sve što nikada imati nećemo.
I kao da je stvarno, kao da sam tamo...

Autor: Milica Janković

Dobro te znam

Pitaju me nekad gde si, čujem li se s tobom.
Nabacim kez i kažem da si dobro.
Radiš preko, živiš punim plućima i uživaš u svakom trenutku.
Dobro te znam, pa mogu da izmišljam.

Pitaju me nekad s kim si, da l si srećan.
Mahnem rukom i kažem: „Znate njega“
Kažem da imaš neke i da ti je s njima lepo.
Dobro te znam, pa mogu da izmišljam.

Pitaju me nekad kako smo ostali u dobrim odnosima.
Spustim ton i kažem da smo razumni.
„Mi smo odrasli, sazreli“ - govorim bez treptaja.
Dobro te znam, pa mogu da izmišljam.

Pitaju me nekad da li se često viđamo.
Ja im kažem: „Kad se uklopimo“
Vadim se na posao, nove prioritete i daljinu.
Dobro te znam, pa mogu da izmišljam.

Pitaju me nekad da li setno govorim o tebi.
Ja ih lažem, da te povredila ne bi.
Neka imaju onakvu sliku o tebi kakvu ti želiš.
Dobro te znam, pa mogu da izmišljam.

Pitaju me nekad da l si u mom životu noć ili dan.
Ja ćutim, ne mora svako da zna da sam spremna i sad sve da ti dam.
Da, i pored toga što te dobro znam.

Autor: Milica Janković

Prodajem sve što sam pisala o tebi, tebi, za tebe.

Prodajem sve što sam pisala o tebi,
tebi,
za tebe.

Prodajem sve što si mi bio,
baš sve.

Cena je velika,
novcem se ne plaća.

Prodajem svoje snove,
ljubav,
čekanje,
čežnju,
poverenje.

Prodajem sve što sam imala,
sve što si bio ti.

Prodajem sećanja,
razgovore,
reči,
sve te tvoje prazne i pune reči.

Prodajem slike,
brige,
noći,
dane.

Prodajem nas,
cena je spas.

Prodajem te usne koje su me hvalile,
pa izdale,
napustile.

Prodajem te ruke koje su me štitile,
grlile,
pa udavile.

Prodajem tog čoveka kojeg sam volela,
pa počela da prezirem.

Autor: Milica Janković

Ne čitaj Jesenjina

Ne čitaj Jesenjina ako si sama
On je bio pesnik ljubavi i smrti

Malo je takvih ljubavi
Malo je takvih smrti danas
Malo je takvih pesnika
Malo takvih života

Ne čitaj Jesenjina ako si tužna
Prevari tugu
Izađi na ulicu
Ne mari ako pada kiša
Pleši
Smej se iako bi radije plakala
Maši rukama
Hvataj kapi
Budi sunce obraduj nekog
Budi sretna
Probudi trenutak

Samo nikad ne čitaj Jesenjina
Nikad
Sama

Autor: Mile Lisica

Tako mi nedostaješ

Ponekad progutam kosmos

Ovaj put
Ćutim ti tišinu

Udišem te
Onako prolećno
Dečije
Lekovito

To parče otkinutih snova
Volim ćutanjem

Da razgalamim

Da raspametim

I da nateram
Svaku tvoju želju

Da poskakuje
Da poludi
Kada ti falim ispod kože
Ispod neba
Ispod lišća

Ponekad samo progutam kosmos
I pomislim

Tako mi nedostaješ
Tako mi nedostaješ

Autor: Mile Lisica

I suze su voda

Neko je njene ptice prosuo neбом
Taj poseban neko
Ja svoje noćas nosim u džepovima

Njene ptice pevaju
Moje ćute

Pevale bi i moje
Samo ne mogu odao bi ih glas
I suze u njemu

Neko je njene ptice naučio da lete
Moje još uče hodati
Moje još nisu spremne zaboraviti
Pad

Neko je njene ptice prosuo neбом
Taj poseban neko

Ja svoje žedne nosim u džepovima

I šapućem im
I suze su voda
I suze su voda

Autor: Mile Lisica

Fontana uspomena

Svako jutro tmurno svane:
nedostaje mi jedan glas;
kada prođem kraj fontane,
tražim sjene, tražim nas.

Tragovi se naši gube
u toj nekad skladnoj slici.
Kraj fontane sad se ljube,
noću, neki novi klinici.

Sve je prošlo s prvim mrazom,
k'o da se i nismo sreli.
Sâm koračam bijelom stazom
i Mostar se opet bijeli.

Pred očima ista slika:
dvoje mladih, dvije sjene.
– Tko to rukom umjetnika
opet slika tebe, mene?

– Tko taj sklad na platnu riše
pa mi nudi lažni spas?
Znatiželja um mi siše:
– Tko to opet slika nas?

I ta slika k'o da zbori,
dok praznina vječna traje:
– Prolazniče, odgovori,
koliko ti nedostaje ???

Autor: Josip Matej Bilić

Mostarski notturno

Pod kišnim nebom, nijem i zatečen,
polako koračam u predivnu večer.
Gradom se prožima savršen sklad.
Ispod neba zvijezde brojim,
mali (noćni) rezime kroyim;
tužna slika: – osamljen, a mlad!

S obasjanog Starog mosta,
svemu želim reći: – dosta!
Teške misli prolaze mi glavom.
Bez nje, zvijezde tamom sjaje.
– Komu noćas ljubav daje,
dok padaju kiše nad Mostarom?

Proljeća, ljeta, jeseni, zime...
Zvijezde pišu njezino ime
povrh moga bezdana.
Proljeća, ljeta, jeseni, zime...
Ja izgovaram njezino ime,
osamljen pod zvijezdama.

Autor: Josip Matej Bilić

Odlazak

Ovo je moja posljednja jesen!
Odlazim mlad i tako zanesen
s ovoga svijeta punog strahota.

Polako se gasi životni plamen;
ubrzo, mene će pokriti kamen,

blijedi spomen zemnog života.

– Miruj! Doći će neki novi klinici!
Nesretne oči na prašnjavoj slici
možda će kod njih pronaći sreću

i vidjeti ono što nisam ja mog'o;
vjeruj mi, zbilja, ima tog mnogo
što vidio nisam, i nikada ne ću.

A živjeti nikada nisam ni znao,
svoju bih ljubav tek maštom dao
i pustio ljubavi u maštama rasti.

Mogao sam samo mišlju sreću krasti.
Uzalud sam onu Pravu Ljubav ček'o;
a toliko žudnji, emocija, strasti.

Patio sam puno! Nikom nisam rek'o.
Ubrzo će moja zvijezda s neba pasti
pa me muči samo, kad odem daleko:

– Hoće li plakati za mnom barem ne'ko?

Autor: Josip Matej Bilić

Oprosti Vera!

Oprosti, Vera!
Kako to nisi shvatila?
Na salveti sam napisao
da te čekam u podne
u kafeu „Sajgon“,
na uglu Vladimirovskog prospekta.
Ja nisam više u godinama
kada mogu dugo da stojim,
stigle su me razne bolesti,
imena im ne mogu upamtiti,
stoga se nadam

razumećeš
što se povremeno osećam
kao pred padom Lenjingrada,
dok stojim na vlastitim suzama,
nesigurno.

Oprosti Vera!
Nadam se da ćeš razumeti
to što, čekajući te,
pijem ruski čaj
iz porculanskih šoljica,
sa motivima veselih leptirica,
na kojima piše Imperial Porcelain,
i što se nervozno okrećem,
kao beznadežan kockar
koji zbog dugova
prodaje porodični nakit
i ženine haljine,
primoran da napusti Rusiju
što pre i odmah!

Oprosti, Vera!
Evo, kunem se kao ciganin,
pijan i trezan,
potpuno svejedno!
Više se neće ponoviti
nijedna od mojih gluposti,
mojih gadosti,
a priznajem,
bilo ih je na pretek!
Ako ovoga puta ne dođeš
i ne poslušаш me,
izgubićeš mnogo,
zapravo,
izgubićeš sve!

Oprosti, Vera!
Pa ti si pametna žena,
a ja odrpanac u vojničkoj uniformi,
tek izašao iz rata
od koga svi beže!
Istina,
kada stanem kraj tebe

ne pristajem ti najbolje,
a i noge mi drhte!
Nepogrešivo osećam,
da kao prava imperatorka
želiš vladati
mojim krevetom i životom,
i zauvek me osvojiti
kao porobljeni grad!

Oprosti, Vera!
Moram da primetim
kako nije sve u novcu,
mada znam da voliš
jesti kavijar iz zlatnih tanjira
i piti šampanjac iz kristalnih čaša,
uostalom,
kao sve dame iz visokog društva,
a seti se samo,
decembra 1941.,
kada je u opkoljenom gradu
umrlo 50 000 ljudi,
i jedanaestogodišnje Tanje,
što je pisala –
„Sovičevi su umrli, svi su umrli,
Tanja je sama!“
Oprosti, Vera!

Ide to nekako sa godinama
i ne umem najbolje objasniti!
Naide da se prejedeš života,
da ti je neka mučnina,
džigerice da povратиš,
i nije ti više ni do čega,
nego samo želiš
da te ukrcaju na voz,
obavezno treće klase,
transsibirske železnice,
i da te zauvek pošalju u Sibir,
kroz osam vremenskih zona.

Oprosti, Vera!
I to što sam ovako bolestan
krenuo na put
i prošao pola Evrope

da te vidim,
a ti me nisi sačekala na Crvenom trgu,
sa karanfilom na reveru sakoa.
Izgleda nisi me razumela,
a želeo sam da te držim za ruku,
i da se pohvalim,
kako sam brzo progovorio ruski,
iako pre toga nisam znao ni reči.

Oprosti, Vera!
To se može samo iz ljubavi!
Došao sam iz daleka
i za imendan ti kupio zvezdu,
najlepšu što sam našao.
A hteo sam da te volim
i vodim u moskovski cirkus,
kod svog prijatelja Pjotra
koji ima posebnu tačku
sa dobro istreniranim macama.
E, šta sam sve hteo,
šta sam sve bio spreman da uradim,
samo da si došla
dok sam te čekao
na Lužkovom mostu,
naslonjen na ogradu,
posmatrajući tek venčane parove
što katanče svoju ljubav!

Oprosti, Vera!
Moram da priznam,
nisam lepši i pametnijih od drugih,
tek malo povijen u ramenima,
prosed i nalik šeprtlji
u nepoznatom društvu.
Ali kada vidim
ove sa štapom i socijalnim vilicama,
što prilaze mladim devojkama,
veruj mi,
nemaš razloga za brigu,
evo još danas
iznajmiću za tebe kuću na uglu,
sa cvetnim balkonom
i pogledom na crkvu!

Oprosti, Vera!
Čudi me da nisi razumela?
Ja sam, kao Dostojevski,
više puta izbegao streljački vod
i metak lutalicu.
Tri puta sam robijao
u Petropavlovskoj tvrđavi,
na kolenima čitajući Bibliju,
dok si nastupala u teatru „Vahtangov“
u ulici Arbat,
igrajući lepu Jelenu
u drami „Ujka Vanja“,
i kao ostareli profesor Serebrjakov
šepurio sam se paunovski,
u strahu od smrti i ljubomore,
praznog stomaka i punog srca,
naivno verujući da si MOJA!

Autor: Vesna Radović

Sin gradske gospođe i oca oficira

Čujem od drugih,
naizgled nepoznatih ljudi,
koji te znaju, koji te sreću,
da boluješ u osami,
teško, preteško!
Sin gradske gospođe i oca oficira,
povijen do zemlje,
od Velikog četvrtka do Velike nedelje,
celoga života na nekom raspeću,
na Hristovim mukama,
nezalečenim!

Kao pre mnogo godina,
unosiš nemire u život moj,
na koji beli zastor spuštam,
kroz dvokorak,

kroz raskorak,
sva sazdana od skupog tkanja,
ja, učena visokoškolk,
nikako da naučim
da od poslednje zvezde,
pred prvo svitanje,
nema svetlosti,
već samo zaborava!

Autor: Vesna Radović

Dva sakata sunca

Dragi, ti nisi trepnuo na moje suze i rime,
a hteo si da te volim ludo,
mada o vatri ništa nisi znao,
ni o ptici koja se pridigla iz pepela,
odlepršavši ispod mog kaputa,
bez pozdrava i pesme!

A ja sam želela, samo da te gledam,
onako lepog, barem meni,
a šta bi na to druge žene rekle,
više nije važno!
Greju me još uvek, oči tvoje snene,
dva sakata sunca i dve hrome breze,
što su mesto tebe, ostale uz mene!

Dragi, i proleća ovog
livada mi svaka miriše na tebe,
morala je kažu, trava da se kosi,
a otkosi prvi, kao prve rane
što smo kao deca zadobili bos!

Autor: Vesna Radović

Maslačak žuti

Nema maslačaka žutih
da ih sterem kaldrmana
bosim nogama da ih gaziš

Nema više behara, svoje kose
Da zakitiš, kad mi dolaziš
Daleko su ostale zelene livade
I potoci plavi
Davno, davno su svehli
Mirisi lipa u grudima
Osušene su, u otkosima
Livade
Potoci
oni su presahli

Zalud su zambaci uzdigli glave
drugima mirišu, griju ljeta
mene stigoše, zime hladne
i sjećanja na kose plave
Daleko su, oči zelene
Nikada im neću, više doći

Autor: Senad Ibrić

Gde si

Gde si goro zelena,
ti nebo, more i kamenu,
vero gde vlada nevera,
moja violino, moj jasenu.

Mesečino i ptico nebeska,
dvorcu i gospodare,
rano nikada zarasla,
akordu stare gitare.

Gde si travo nekošena,

roso rasuta, ne ispijena,
ljubavi u srcu nošena,
persono bez lika i imena.
Gde si?!

Autor: Radica Matuški

Kamo ćeš

Odlaziš,
srce mi tužno vileni,
hiljade pasa cvile u meni,
kao pred' prvu olujnu noć?
Odlaziš,
a kamo ćeš poć',
da li u onom čemeru jada,
ogrežnju tame i bola?
Kako ćeš,
eno 'namo kiša pada,
kako će stope tvoje
naći suvi put,
kako da se ne okliznu,
kako moja rano,
kada tu je oluja već?
Odlaziš,
a kamo ćeš,
kamo ćeš?!

Autor: Radica Matuški

Čekaj me tamo

Ne brinu mene noći tamne
i ruke što neznaju drhtaje kriti,
oči tužne i uplakane,
takve će one još dugo biti.

Ne brinu mene odrazi lika
u ogledalu raspuklog jada,
niti ona požutela slika
na zidinama staroga grada.

Čekaj me tamo jednom ću doći
da zajedno izmorimo vreme,
pre nego nam anđeli sklope oči,
pre nego što voz večnosti krene.

Mene brine samo da li ćeš stići
u ruševinama zaboravljenog grada,
da mogu samo još jednom ti prići
dok još za nas postoji nada.

Autor: Radica Matuški

Da tebe nema

Da tebe nema
sva svetla bi se pogasila
i u tom mraku se ne bih spasila,
kiše bi padale satima,
tuga lupala pred vratima,
smeh ne bi iskren bio,
svet bi se polomio,
na zidovima bih pisala,
retko bih disala.
sve bi se izmešale boje,
ostala bih nema,
reči bi bile bez smisla
i sve drugo bi bilo bez smisla.
Samo bi ostao uramljen u sećanju,
poljubac jedan,
da tebe nema.

Autor: Nevena Milošević

Izgubljen slučaj

Najčešće hodam po spiralama ludosti.
I koketiram sa mogućnosti poraza.
Uzbuduje me mogućnost da sve izgubim.
Verujem da bi mogao vrlo talentovano
Plesati po dnu i prljavštini života.

Kada ležim u svom sirotinjskom krevetu
Smrzavam se, jer jorgan je ispod mene.
Štiti me od federa, koji se bezdušno
Zarivaju u kožu i meso.

U očajanju sam se tresao, slušao
Priče iz glave, sanjao neke nemoguće stvari.
I iz daljina je navaljivala tišina,
Dok je lepotica iz ulice, prolazila
Bezbrizno pored moje sirotinjske kućice.

Nesvesna da kroz olindrani prozor na
Uličicu vrebam, i jedan zagrljaj njen želim.
Nikada mi ga neće dati, policiju će zvati
Ako priđem, ali ne prilazim ljudima.

Živim u svojim umišljenim čudima,
Moj ludi komšija Ištvan, obesio se.
Pobegao je od svog mrtvog brata,
Bio je slika i prilika Modesta Musorkskog.
Ona brada i crveni alkoholičarski nos.

Ali nisam siguran da je pio,
Dobar čovek kažu da je bio.
Izvajao sam skulpturu od snega,
Koji jezivo skriči svojom pojavom
Na prolaznike.

I ja i Herman tako se zove skulptura
Od snega, polivena sa dve kante
Vode, pijemo rakiju već par večeri.

I ja mu govorim kako koketira sa
Mogućnosti poraza, a on samo nemo sluša.

Okrenu glavu prema meni i reče:
"Ti si već poražen, tvoj slučaj
Je izgubljen a i ti sa njim."
Treptao sam par sekundi u njega
I rekao mu. Jebi se hermane.
I otišao u krevet gde sam nastavio
Piti.

Autor: Aleksandar Računica

Predvečerje

Čudno neko predvečerje
Sunce tužno otpozdravlja
Osmeh zgaslim pogledima
Posred srca oseka i plima

Kad pomislih ubija me muka
'Dobro veče' prelomi tišinu
Setom istom drug mi od ranije
Navratio usput kafu da popije

Priču staru da mi priča
Život njegov kako laže
Vernog slugu krivudave pruge
Pomno pratim kazivanje tuge

U želucu grče mi se jadi
Sudbina je nekima do plača
I kod mene nije uvek lako
Pomogla bih, ali ne znam kako

Gorčina se kao kiša lije
Od iskona ima svoje mesto
Podno sreće kako da sakrijem
U dušu bi neku i ja da se skrijem.

Autor: Zlata Jovanović

Pamet kada ne vara

Uzdah tegobni nema pravo
Da odustane od života
Sa lepotom preostalom
Nije važno čiji su ljiljani
Mirise širili... opojne
Nije važno čije su rose
Nadu kvasile... nasušnu
Sve dok je važno
Ono što nije prošlo
U spoznaji postojanja...
Nije grešno grešiti
Iza svesnosti greha
Greh je ne učiti iz greške
Bez ono piši-briši
I kamenje ima svrhu svoju...
Previše je tu ludila
Ponekada su i prepreke
Životu spas...
Poslednja je uvek
Od Gospodara
Dimenzije više
Pamet ako ne vara
Dva istovetna ne postoje...
Tako je od kada je čoveka
Rođenog sa razlogom.

Autor: Zlata Jovanović

Ugriz uzdaha

U mir moga kretanja

Ugriz uzdaha ostao je
Kao ime trenutka
Sa puno buke
Iznad reke života
Koja me učila da plivam
Mulj gutajući
Ispod talasa moranja
Da postojim
Da doživim
Da prebolim
Bol davljenika...
Od vrtloga sna
Do uvale besmisla
Deo mene najranjiviji
Ovijen velom ništavila
Između zidina opreza
Svetlina nadanje vida
Priviđenja kada promiču
U sudaru da slikom košmara
Za momenat ključni...
Vreme ubrzalo
Iza svebola
Stvari male
Koje čekaju
Da se reše...
I te kako mogu
Život da okrenu
Naopačke.

Autor: Zlata Jovanović

Putujući valovi

misli su zeleni drvoredi
aleje osvijetljenih sjena
kuća s okućnicom
misli su ljepota življenja

sloboda lutanja svijetom

sad misli krvare vatrom
prsti sprženi prose
zagrljaje nevinosti nose
utihnule ptice u letu

žedaju bistre vode

misli nisu cvijet iako dišu
ne ubija ih vjetar ni čovjek
ni sljepci pred crkvom što
ispiru riječi pjesme kišom

ne videć svjetla nadu što nose

misli bi utočištu prišle
sakrile se djetinjom igrom
vratile slavu drveću posječenom
pa srce korak ubrzava

možda umakne pred sjenom

misli su valovi brzi
pjena od kapi
radost i tuga...

tragovi življenja

Autor: Nada Vučićić

Kriva je muzika

Mjesto je daleko
napušteno sitnim korakom
plačem Barbice za
izgubljenim haljinama
nepažnjom zaigranosti

Poželim se vratiti

oronuloj stanici
napuštenom kolosjeku
zastarjelim vlakovima
izgubljenim vinogradima
šapatu vjetra u osušenom orahu,
tražim u krvi otiske
uzaludnošću
zbunjena putnika krivo informiranog

Osluškujem vrisak
visokih čempresa na rubovima obala
što dišu samoću
i stražare nad zemljom
da ne zaboravi pripadanje
dubini mora

Poželim se vratiti
mjestu početka...

Autor: Nada Vučićić

Pokušaj...

Skini mi haljinu
prsti su mi nemoćni
bol oštricom komada
pokušaje

polako, polako,
dugme po dugme...
da ne uznemiriš
drhtave zime

umotaj me u
u pokrov od lišća
i ne okrivljuj daljine
ni vjetre što pušu

ljeto će donijeti toplinu

i blizina drugih obala
imat će blistavost jutra
i brod kojim se plovi

otiđi, neosvrći se,
to kiša natapa
pokrov od lišća...

Autor: Nada Vučićić

Šapat

Glas čujem u glavi;
šapuće o tajnama
otrgnutih od zaborava...
udišem muziku vetra
predrasudama deformisanog
da otvara nove horizonte
za vreme sutona.
Pesmu čujem srcem;
šapuće o tajnama
iscepanih iz dnevnika...
Neisplakane suze
propuštenih prilika
prizivaju nesanicu.
Šapat mrtvog mora
budi poneki talas,
ali duša vapi
za olujom.

Autor: Elizabet Zec

Bezimena pesma

Ne umem svemu dati ime
kada noći
uzimaju danak
tragačima za istinom.
Zvezde blistaju
i tamu zasecaju,
mesečina zracima
provocira tišinu
što u samoći
navaljuje da priča
bezvremenu priču
– govoreći o potrazi
za odgovorom na pitanje
o odolevanju iskušenja
da odredim
cenu
nastradalih
priča i stihova,
što se tužno pružaju
pred mojim očima,
iskasapljenih nemarom,
preklinju za uništenje.

U inat svetu upinjem se
da krv postane mastilo,
da iskustvo postanu reči
i da instiktom odredim
njihov raspored
na korišten papir;
slova su izbrisana
zaboravom i vremenom
– bez pravila i straha
da će dvolično srce izneveriti.

2.

U tišini sobe
stvaram svetove
pružam ruke
k njima u zanosu
žrtvujući im vreme,
živeći u njima i
postavši deo njih

utisnula sam im svu
paletu osećanja:
lepote ljubavi i gadosti mržnje
svetlosti istine i tame laži
sreće voljenja i tuge odbacivanja.
Reči nadolaze, dok hodam
u ulici Slomljenih snova,
za omanule
u nastojanjima
da ih učine stvarnim.
Na krhotinama stakla
noge su prokrvarile,
sve do ivice sveta
dok ih Praznina
napokon ne uzme sebi.

I zaista, retki su oni
što se pored prinete žrtve Taštini
u Beskraj otisnu
da postanu zvezda vodilja
dušama koje tragaju.
Bezvremena ljudska psiha
se oslikava na hartiji
ne imenujući istinu
iskazavši strah
svakog od nas:
da smo omanuli
da postignemo
ono što smo zacrtali.

Autor: Elizabet Zec

Milkam

Šum krila od vatre stvorena – nebesa da zatresu
Jezivi urlici strašne zveri – teret bogova da podnesu,
Telo neokaljano Tamom – u srca neprijateljska strah da zavuče,
Oči obdarene vidom svevišnjim – da u sudnji čas Čuvare poduče,
Znanjem beskrajnim – iskušavane da podare,

Pravda i Red – mudro da gospodare!

U svim dimenzijama prokazuju mu se neznani prolazi,
Ćutnjom jača veru u večni život, nadu ostavlja kao zalog –
Pesmom prizvan, on nam dolazi, on nam dolazi!
Gledajmo prizor Veličanstvenog ; iz pepela ustajanje palog!
Vlada uverenje da se oko bogova sve vrti,
Ali Milkam je nedodirljiv i za Andjela Smrti!

Sazdan od Sunca, Suncu se i vraća
U posetu Hadu i Ozirisu povremeno navraća
Pola veka među piramidama on provede
I srce Heliosa bi on mogao lako da zavede!
Bezbrojnim oživljavanjem – večan život on zastupa;
On, večni pratioc najmoćnijih!
Od ostataka zvezde padalice gnezdo on pravi
On, večni putnik svetova nebeskih!

Autor: Elizabet Zec

Bili smo drugovi

Sećaš li se kina,
filma Staza slonova
ranih sedamdesetih godina
i tvojih nežnih ruku,
kao topli muf, na mojim
promrzlim prstima.

Sećaš li se zatim,
hodali smo čuteći
prašumom koraka
bez pravog putokaza,
pogledima govoreći
probijali se do izlaza.

Sećaš li se
pred mojom smo kućom
pričali neumorno,

čini mi se, satima
o nekim glupim i
neobaveznim stvarima.

Da li si znao tada
šta se u mojoj duši prelama
od samog svitanja
da li je to magija ljubavi ili ...
i još mnogo besmislenih pitanja,
... a mi smo samo drugovi bili.

Autor: Radojka Ušurel

Trag prošlog vremena

Pustio si korenje
i izrastao u
džinovskog jablana
sa gustim krošnjama
i treperavim lišćem
na ponosno uzdignutim granama
i gnezdima stanarica
u njima, slušajući poj
veselih lađarica.

Šibali su vetrovi
kroz grane ti guste,
a kiše su spirale
prašinu sa listova
i sunce je pržilo
i mraz ti je grane
ogolevao, ali ti si,
gord i smeo,
svemu odolevao.

Danas mi te pokosiše,
i sruči se na zemlju
kao mrtva klada,
bezdušnici, sami su

presudili i odlučili
i nisu ti dozvolili
čak ni da biraš
na koju će stranu
deblo da ti pada.
I nisam sebi oprostila
što sam zlikovcima
tim dopustila
da te iseku, da te obore
i u male komade,
što će samo jednu zimu
nekoga da ogreju,
tvoje gorostasno
stablo da pretvore.

Mnoge godine su prošle
dok si stasavao,
rastao i sa mnom
rođendane proslavljao
i godove slagao na pleća,
a sada je tu samo panj,
trag prošlog vremena
i pitam se gde idu
duše posečenog drveća.

Autor: Radojka Ušurel

Čudan svijet

Čudan svijet je ovo, prostran i neznan,
Svakom oku, gladnom kamenog mrtvila,
Što hita kroz mrak u bezdan,
Od gradskog do gradskog pojila.

Čudan svijet je ovo, dalek i stran,
Mnogi neznanci njime hode,
A lutamo iz dana u dan,
Putima što od njih novcu vode.

Čudan svijet je ovo, popločan i trnovit,
Svima što su željni prijestolja od zlata,
Ne vide svijet oko sebe, tajnovit,
Vrijedniji od kula od karata.

Čudan svijet je ovo, okrutan i zao,
Brat na brata ruku svjesno diže,
Ne bi trgovac ni kamenu dao,
Pa i znao, da propast je sve bliže.

Čudan svijet je ovo, malen i tijesan,
Za sve koji papirnom bogu se mole,
Svaki pacov postao je krokodil bijesan,
I svi svima mažu oči i pamet sole.

Čudan svijet je ovo, ničiji i svačiji,
Život ide a niko mu u susret ne izlazi,
Svako srce voljelo bi da je drugačiji,
I da mu na vrata sam dolazi.

Čudan svijet je ovo, mrtvih i živih,
Svakom sudbina zapečaćena bude,
Svi ga napuste očiju uplakanih, sivih,
A glumiše šarlatane i dvorske lude.

Čudan svijet je ovo, prazan i lud,
Svakom uhu gladnom sočnih anegdota,
Što hita kroz tišinu u duboku ćud,
Od gradskih do gradskih nota.

Autor: Haris Čolić

Ljubavna

Drhtim. Sav zadrhtim kad pomislim,
Na tebe i tvoje odsustvo, daljinu.
Prhtim. Prhtim poput lišća na vjetru,
Sav se raspršim niz morsku pučinu.

Valovi mora i neki vjetrovi južni,
Raznesu me po monotonij samoći,
Kad god me misli tebi ponesu.
Nenadano se predam morskoj hladnoći,
I mrtvoj mirnoći.

Nema me. Zbog tebe nestajem polahko,
I sve me strah da ću izbljediti.
Sanjam te. Svake večeri, kad tmina dođe,
I kad sva tuga kroz mene prođe.

Dok spavam, ponekad se omakne i suza,
Jer me snovi preko polja tuge nose,
Doplovi mi tvoj lik u podsvijest,
I tvoje oči, duboke, i noge, glatke, bose,
Katkad mokre od rose.

Strah. Da, javi se u meni strah,
Da ću pasti u tvoj zaborav tih.
Prah. Sve će se pretvoriti u prah,
Ali ostat' će moj, za tebe, neispisani stih.

Autor: Haris Čolić

Pesme u nama

Poezija:
Surovo mi oslikava
dušu,
prošaranu
zvezdanim brigama
i nejasnoćom postojbe.

Spas ,
led
na usnama vrelim,
setnim
i pepeljastim

Skriveni svet
naše pameti
na koju se bolna
paučina uhvatila.

Poezija:
istih umova soj,
naslušan
istih odgovora,
kiseonik smislu mom,
voda pustinjskoj
senki potrebna.

Utamničena
skupina
previše živih mudrosti.

Tvoja krivica majko,
stvari mi sunderastu dušu,
grudi više raširiti ne mogu,
od nakupljene sode sveta.

Autor: Branislav Vukovac

Poruka

Pišem ti golube, šapatom,
u nadi da ćeš joj preneti težnju
koja mi skuplja grudi
u mrvicu hleba.

Molim te...
leti golube, visoko,
dok ti oči ne pobele od
lepote i od vere.

Tu ćete ona ranjenog u
krilo primiti,
poljupcem izlečiti,

jer ti si njena
pesma nad pesmama.
Tvoje slepilo
dušu će joj parati.

Pogledom čuće moju ispovest
i iz bljeska beline koja te oslepe
pustiće vlažnu grudvu
koja je bol i
moj odgovor.

A ja te čekam na mestu
gde ja postah
a ona završi.

Autor: Branislav Vukovac

U oku tvome

Zagledah se u usnu tvoju
pamuka rod
i znadoh da sve što
iz njih izmili biće mi
život ili crni grob

Predan pred licem tvojim
stadoh se ogledati u očima modrim
i vide svoj neviđeni do sada lik.
Da li me i ti tako vidiš pitam se?
Da li je to moja lepršava duša
srećna u oku tvome?

Evo ostavljam je tu...
nek proživi medeni život
a ja ću u ovoj suvoj stvarnosti trajati,
žedan pogleda tog
krčiti put do srca tvog,
sada i srca mog.

Autor: Branislav Vukovac

Sjećanja

Još breza kraj rijeke jednu tajnu čuva
k'o dijete kad pazi na igračku novu.
Prekriva je lišćem sa jeseni svakom,
a mene još uvijek uspomene zovu.
Povuku da prođem tim poznatim krajem,
suzno oko da bacim u pokisle grane.
Znam često zbog tog da se i pokajem,
jer bolne su rane na minule dane.
Usahla je krošnja koja nas je krila,
dok smo se na ljubav uzajmno kleli.
Nikad tako više srećna nisam bila,
zašto smo se ikad u životu srel?!
Da li ljubav svaka završi ovako,
il je samo naša bila loše sreće?!
Možda sam te ipak voljela prejako,
nisam znala da to srca izdržati neće.

Autor: Nermina Subašić

Ljubav

Ljubav...
šeta gradom,
usamljena
prašnjavim drumom.

Život...
ide u ponor,
obezglavljen
sa nekom morom.

Smrt...

čeka na mene,
raskriljena
u okrilje
da stignem njeno.

Autor: Dijana Vlainić Dragin

Znam da si tako daleko

Znam da si tako daleko
a ipak tako blizu...
Osećam te pored sebe,
osećam tvoj duh
da prati svaki korak moj...
Želim da te zagrlim,
ali ne mogu...
Ponekad razgovaram sa tobom,
ali onda shvatim
da pričam sama sa sobom,
sa tvojom fotografijom
u svojoj ruci,
dok mi niz lice klize krupne suze
koje vešto skrivam od dece,
od drugih meni dragih ljudi...
Nadam se da ću te sresti negde na ulici,
među mnoštvom prolaznika koji negde žure,
ali uzalud, sve je uzalud...
Pratiš svaki moj korak ali te ne vidim,
samo osećam tvoje prisustvo
i to me nekad čini srećnom...
Ponekad se umorim od traganja za tobom
i prepustim mislima da si negde otputovala
i da je samo pitanje dana kad ćeš se vratiti...
Možda na taj način tražim sebi utehu...
A opet znam da sa tvog puta nema povratka
nijedan voz života nije krenuo sa te stanice,
nijedan putnik nije se vratio ,
nijedno pismo nije stiglo sa te adrese...
A ja se nadam da ću čuti glas

glas koji još uvek čujem u svojim sećanjima,
glas koji ću čuti sve do onoga časa
kad me Bog pozove da krenem sa stanice života...
Tada ću te pronaći...

Autor: Dijana Vlainić Dragin

San

Uvek držim oči poluzatvorenim,
otvorenim dovoljno da vide svu lepotu jave,
zatvorenim dovoljno da ne vide ništa sem lepote.
Ne želim da izađem iz tog polusna u kome još ima nade za sve,
u kome još nazirem lepotu koju nekada davno spoznao sam.
I zato nek me ne pitaju zašto često koračam ulicama pogledom
pognutim na dole,
jer bojim se da ako jednom do kraja otvorim oči,
ako do kraja probudim se,
videću sve što dugo nisam,
setiću se ko sam i da od mojih snova ne živi se.
Spoznaću da sam samo mali čovek koji sanjao je da je veliki,
i da moj najjači krik za druge samo šapat je,
da moj najglasniji korak za njih samo šum je u daljini,
da moje sve, za njih ništa je.

Autor: Marijana Stevanović

Suton

Prolećni miris toplog vazduha.
Smejemo se glasno bezbrižnim smehom, uljuljkani u kolevku
sadašnjeg trenutka za koji čvrsto se držimo.
Osmehom širokim kao suton na nebu, i dalje se smejemo u želji da
produžimo trenutak,
dok on lagano se otima,
a osmeh postaje sve tiši.

Na obrazima putevi nanizani suzama sreće.
Bezbričnost polako gubi se.

Danas već, sve samo sećanje je,
na suton što lepši je,
na osmeh što širi je,
na bezbrični trenutak što proganja me u snovima.
Beskrajna bol u srcu.

Pitaš me da li bih ikada zamenila sećanja mirnim snom i srećom
zaboravljenih trenutaka.

Moji snovi satkani su od beskrajnih puzzle naivnih sećanja.
Odreknem li ih se, odreći ću se sebe. Zato čuvam ih u beskraj.
I modri suton i osmehe i bol što sa sobom donose.
Zbog njih još uvek sanjam, sanjam o još jednom u prošlosti
zarobljenom danu, koji ponovo doći će.

Autor: Marijana Stevanović

Sanjam

Sanjam da laži pored mene protiču,
Da prolaze tiho i da me ne dotiču.
Sanjam probleme sa druge strane ulice,
Prođem pored njih, gle, ne prate me,
Bojažljivo katkad probaju mi prići,
Ali sanjam, nikada me neće stići.

Sanjam ljude kako na anđele liče,
Srca mekog kao svila,
Sanjam žele me razumeti, čuju bol što iz mene viče,
Sanjam umesto rogova imaju krila.

Sanjam druga na životnoj pijaci
Ali neće da me proda,
Sanjam gleda u moj život i želi da doda
Pregršt radosti i sreće,
Sanjam drug je nešto od stvarnosti veće.

Sanjam nepravednik više suditi mi neće,
Sanjam nije sve dobro otišlo pod cveće,
Sanjam sebe kako spokojno šetam,
Sanjam mirno sedim a da nikome ne smetam.

Sanjam utihnuo je šapat ružnih duša,
Nisam više lutka komentara zlih,
Neko sklonio je nož ispod naših guša,
Sanjam ljubav vidim u nameri svih.

Sanjam...

Autor: Nebojša Janković

Crnilo

Lako sviram muziku
U srcu što čujem,
Na dirkama klavira ime ti ispišem
I milim ih dodirom
K'o kad suze brišem
Sa tvog lica draga,
Nježno dodirujem.
Nazvaću je prosto- simfonija sôza,
Tvoje stanje bića komada mi srce
Od lancana naših ostale su vrpce
Nadahnuće tuzi tvoj ja sam vječna muza!

Autor: bane.s.l

Da se opet rodim

Da se opet rodim
Volio bih pûte,
Avanture strašne divljim meridijanima;
Da se opet rodim

Srca veze krute
Mekš'o bih ljepotom posvećenoj nama samima.
Da se opet rodim
Pričao bih više
Majci i ocu kolk'o ih poštujem i volim
Da se opet rodim
Slušao bih kiše
Pjev'o mjesecu o vječnoj ljubavi - ne bôli.
Da se opet rodim
U neko drugo vrijeme
Na francuskom dvoru ili pijan po bircuzima
Da se opet rodim
Isto mržnje sjeme
Dijelio bih velikodušno mojim dragim baksuzima
Da se opet rodim
A znam da ne mogu
Ne bih ovaj želio ni čas, ni dâ, ni san
Da se opet rodim
Rekao bih Bogu
Ti li si mi ost'o? Možda nisam sam.

Autor: bane.s.l

Proputovanje

Skočih bandžijem života
ne bih li dohvatio dno svoga srca.

Nije ga lako, vjeruj mi, doseći.

Pad trajaše godinama,
Šansama,
Radostima,
Ljubavima,
Osmijesima...

Uvijek neko novo dno...

Ranjava kandžama trnja propadanja

Prejak, spreman, mlad, oh- kako samo prokleta glup,
Slojevima čapre što kidaše taj put
Hraniše se crvi sumnje, nadanja.

Čekavši povratnog trzaja spas
O svem iskustvu razmišljajući smjelo
Da struna pukne poželjih taj čas
U tunelu ponora duše vidjeh zrno bijelo.

Autor: bane.s.l

Buđenje

Kada je sreća
U pitanju
Pomislili
Kako je život čudo
I jeste

Kada je sreća
U pitanju
Pomislili
Kako su tužni dani kad
Je list neispisan

Ispišem rane
Papir poplavi
Ljutina usladi
Nabrekle rane
Iščeznu

Ispišem rane
Papir poplavi
Ljutina usladi
I opet oči
Jasno vide stvari

Nesebično dajem
Volju, uzburkanost

Padu
Izgaram i stežem
Visinu da se uspravim

Nesebično dajem
Volju, uzburkanost
Padu

Kada je sreća u pitanju
Nesebično dajem
Volju, uzburkanost
Padu
I gledam – više

Kada je sreća
u pitanju
Papir poplavi
Ljutina usladi
Nesebično dajem
Volju, uzburkanost
Padu

Nesebično dajem
I gledam – više.

Autor: Miljana Miletić

Iz bunara
zahvatam pitku vodu
koja s planina stiže,
a ovdje u dolini
borim se sa kratkim užem
da ugrabim mnogo više.
I svaki put
napijem se toliko, dovoljno,
da samo ubijem žeđ.

ponovo,bacam tu drvenu kanticu
i nagingem se sve bunaru,bliže!?

Autor: Emina Vildić

Iskreno obraćanje

Čuješ!
Vapaj moga srca
i
tugu
što vjetar nosi
u kosi
to ruke traže
i noću
i danju
smisao mirisa
koji stalno duha!

Autor: Emina Vildić

Gledamo se

S rukom u ruci
gledamo se nijemo,
tako si daleka
u prostranstvu mom...
misli moje dopiru do tebe,
ti od njih praviš lom.

Stalno o meni priče tražiš,
znaš da sam nesretan i sam
osuđen na ćutanja tvoja...
mogu li čekati jutra nova,
mogu li biti budućnost
u mislima tvojih polja...

Oćutat ću sve hirove tvoje,
pobjeći u dubinu oka tvog
čekati s nadom za oboje..
s vjerom da si utočište moje..
moja nada, moja istina,
satkana od mojih snova...

Autor: Džehva Havić

Prva jutarnja

Ni prvu jutarnju
ne pijem više s vama...
Nekako mi draže poraniti,
popiti je sama.
Kucale su samo
kapi kiše
ove rane zore...
Lupkale su o moja okna,
o moje prozore...
i čekale moju
sudbini
ispruženu ruku,...
da me vodi u jutro nova ...
Čekam svitanje,
čekam jutro...
Vjetar utihnu...
Samo je nebo čisto,
umiveno...
Sunce izroni,
u ognju rastopljenog zlata
razli se po brdima.
Da.
To je trenutak koji čekam.
Prepoznali smo se...
jutro i ja...
u zagrljaju sunca
postajemo jedno...

Crne slutnje
hladno me pomilovaše,
tu više nemaju šta da traže...

Autor: Džehva Havić

Trenutak

Uz šum vode koji slušam,
u sjaju sunca koje gledam...
plandujem...
u miru starih vrba
nadnijetih nad rijekom,
posmatram...

Listak vrbe pade
u plićak.
Vodeno ogledalo zadrhta...
lagano, polako... smiri se...

Uz jednoličan šum vode,
umor me uspava...
Lice mi pomilova
mirisni lahor...
Spuštene glave,
zatvorenih očiju,
osluškujem vlastiti glas...
Ali to nije moj glas...
Ne prepoznajem ga...
Iz dna srca krenuše srsi,
srsi uznesitosti...

Pronađoh se s onu
stranu života,
Neobičan mir zavlada...

Sunčeva zraka
pade mi na lice...
Vrati me na zemlju.

Osjećam
primičem se vremenu
gdje će se razrijšiti
moja sudbina...

Trajalo je samo trenutak,
a ličilo je na vječnost...

Autor: Džehva Havić

Stojim pred ogledalom

Stojim pred ogledalom
Bore mi šaraju umorno lice,
Osećam se beskorisnom, starom
Dok me vreme gazi nemilice.
Nešto se u meni značajno lomi,
Godine se bestidno talože,
ostali su mi samo pusti snovi
Koji se sa željama u svakodnevici glože.
Nešto se u meni uporno buni,
Svaki trenutak ispušta strašan krik,
Vetar bi svojom snagom da zbuni
Dok na izbledejoj slici vidim svoj lik...
Da li je Ona ovo Ja sada
Da me sa nostalgijom uporno gleda,
Dosta je prošlo vremena otada
Tamna kosa postala je seda.
Gde su te krupne oči pune tajni,
Rumene usne u osmeh razvučene,
Zar je ovo što vidim lik očajni
Koji tako očajnički podseća na mene...
Stojim pred ogledalom pa se sve čudim
Kako me je pregazilo vreme,
Trljam oči u želji da se probudim
A ono vidim ovo što jesam
Ma gde da se okrenem...
Izgubila sam se u traganju,
Pokleknula sam već na pola puta,

Gledam svoj lik u drugom izdanju
Slomljena, lica zabrinuta...
Starost je već zakoračila nema
Ostavlja tu i tamo na meni po koji trag,
Ogledalo me podseća na stara vremena
Šta sam bila, a gde sam stigla sad...
Tešim se da su to samo godine teške
ostavile dosta na meni traga,
Događaju se u životu svakakve greške
Ožiljci od kojih se ne može pobeći nikada...
Stojim pred ogledalom stvarnosti
Bore mi šaraju umorno lice,
Ne predajem se olako,
volim iskonskim žarom
dok se uzdah iz grudi otima nehotice...

Autor: Snežana Šolkotović

Dovoljan je samo pogled

Dovoljan je samo pogled
I osmeh se sam od sebe licem razliva,
A onda slede opravdanja
Da je data situacija za sve kriva.
Dovoljna ja samo reč
Kikotanje koje samo od sebe sledi
Ima tu i neka privlačna sila
Sa njom teško može nešto drugo da se uporedi.
I onda nastaje strka
Prostorom se osmeh širi
Ne zna se da li je to simpatija ili zbrka
Nestašluk koji iz trenutka viri.
Dovoljan je samo pogled
Govor očiju bez reči, čudna ćutnja,
bitan je nagoveštaj ne redosled
u kome nastaje pometnja gde hara slutnja...
Dovoljan je samo pogled
Da se osmeh licem razliva,
Ne treba tu razloga za opravdanja

jedan smešak tajnu srca sam razotkriva.

Autor: Snežana Šolkotović

Lepo je nekog voleti

Lepo je nekog voleti
jer ljubav uvek zlata вреди,
nežnost od srca pokloniti
sa tajnom koju kriju pogledi.
Lepo je znati da nisi sam
da je zagrljaj utočište u samoći,
podeliti želje, ostvariti san
ispuniti duge, mistične noći...
Lepo je kada imaš koga da voliš,
a taj da ti ljubav istom merom uzvрати,
zbog koga da se moliš
kome možeš ruku poverenja dati...
Lepo je kad znaš zbog koga živiš
kome da se raduješ, koga da bodriš,
sa kim se možeš da se svađaš i miriš...,
i poljupcem gluposti oprostiš...
Lepo je imati nekog u duši
nekog ko ispunjava trenutke lepotom,
i onda kada se sreća roguši
jer se svi ti momenti nazivaju životom...
Lepo je nekog voleti
jer život se osećanjima boji
nezaboravne trenutke od srca pokloniti
jer zbog ljubavi čovek i postoji...

Autor: Snežana Šolkotović

Zaboravljeni snovi

Na pješčanoj obali mora

kriju se moji zaboravljeni snovi,
u njima caruje tvoj lik,
i tvoja se krila šire.

U njima žive biseri sjećanja
na jedno ljeto i prohujale dane,
noći provedene pod mjesečinom,
pod kojom su oči govorile same.

U snovima mojim naše su staze ukrštene,
po njima je sada prašina pala,
a tragovi su ostali daleko iza nas
da izgubljenu sreću sami traže.

Snovima mojim polje čežnje se širi,
njegovim puteljcima koraci su stali,
usne su zauvijek začutale
i ostavile mnoge nedovršene riječi.

Autor: Milanka Kuzmić

Branim ljubav

Kada stavim svoju umornu ruku
na tvoj nježni dlan,
to ne znači da mi oslonac treba,
nego tražim komadić ljubavi tvoje,
mjesto da odmorim svoju dušu
i sakrijem svoje snove.

Kada snježnom mećavom zavijem tvoje srce,
to ne znači da te ne volim,
već želim da sačuvam tvoju divnu ljubav
za druge i za sebe,
jer svijet je previše zao,
braniću te i životom golim
da ti ne uzmu i ono
što ti niko nije dao.

I zato, ako nekada začuješ moje tromе korake
kako odlaze blatnjavim putem
u noći bez sna,
ti ne pitaj ništa,
jer ništa može postati sve,
reći ću ti sama,
ja nestajem u bespuću života,
branim te i od sebe.

Autor: Milanka Kuzmić

Mom ocu

Veselim zviždukom pozdravljaš
tek probuđeno jutro,
i dok se sunce na istoku budi
koracima lakim rosu s trave gaziš.

U njedrima tvojim i sreća i tuga
svoje gnijezdo su svile,
u jezeru tvojih očiju
anđeo ljubavi se odmara.

Život te često šibao bolom
ali nebom tvoje duše
zvijezda mržnje ne sija,
i dok brod sudbine plovi rijekom godina,
u kolijevci tvojih ruku
moj vreli obraz se odmara.

Autor: Milanka Kuzmić

Prijatelja da je samo imat

Malo nam je ostalo
Od svega obećavajućeg

Ništavilo samo je nastalo
Iskra pitanja gorućeg.

Poštenje u tragovima
Zatrla nam mećava
Obećanja u vjetrovima
Olako prihvaćenih objava.

Prijatelji gdje su nekad bili
Na svakom koraku se krili
Zaboravljeni su negdje
Zapušteni sad drugdje.

Oštrog pogleda, stava kruta
Tražimo prijatelja za bolje sutra
Noći otvorenih očiju sanjamo
Lažnom poštenju se klanjamo.

Vjera u sebe i bez dvojbe
Nema prijateljstva bez borbe
Imati prijatelja uvijek čuvara
Imati brata, imati drugara.

Kad si na dnu hoće li biti tu
Povesti te k pravom putu
Kad si na vrhu u tvome kutu
Vodi za tebe bitku ljutu.

Poštenog prijatelja nema svak
Poštenog prijatelja kad je mrak
Pravog prijatelja da je samo pitat
Pravog prijatelja da je samo imat.

Autor: Dubravko Matančević

Dan kada sam bio sretan

Vidio sam te kako stojiš
Sama ispod sata

Trenutke u iščekivanu brojiš
Okružena s golubima jata

Osmijeh si mi poklonila
Očima veselo zakolutala
Za ruku povelala
U osjećaj nikad ponovljeni

Poljubac prvi
Otvorio je vrata sobe
Pokrenuo škripanje parketa
Stvaranje neraskidive spone

Osmijeh ti s lica
Ni sekunde sići htio nije
Zanosom opijen
Strašću ohraben

Dan kada sam bio sretan
Niti sekunde sjetan
Upoznao sam tebe
Imao te jednom za sebe.

Autor: Dubravko Matančević

Žena

Koraci su njeni vijugavo klasje
Oni bude vetar, bude život sneni
U njoj je baš večnost koja hrli bludu
U ledenom studu govori o ženi.

Ta žena je tajna i sva je od neba
Ona je oreol, ikona i freska
Imaš je i nemaš, da l to tako treba
Da u moru njenom ponestaje peska.

Ruši joj se telo dok pada joj glava
Uvek je boju, uvek rat da vodi

I kada je budna misliš možda spava
I kada na tlu je, hoda baš po vodi.

Autor: Katarina Despotović

Magla

Ne vidim put koji ka meni ide
Od puta sklanjam glavu u šipražje mora
Samo se reči same to jedna drugoj svide
I ptica padne u inat na vrh zelenog bora.

Ne vidim čoveka koji mi pruža ruku
Da l daje samo svetlo il sa svetlošću pelin
I da li u sebi radost to nosim ili muku
Kad protivi se nebo da neba više želim.

Ne vidim se u pesmi od guste, sive magle
Koliko tu ima rima, koliko nemirnih noći
I da li su glave pale il samo su se sagle
Kada gledam duž magle... jesu l to moje oči?

Autor: Katarina Despotović

Prerija

Moja duša je jedna ogromna prerija
U koju trpam sav grobni smrad leta
To je oreol ali i mračna tapiserija
Omaž lutanja i bolna seta.

Ljubim je... ljubim... tu setu i taj titraj suza
Ljubim taj linč koji dubi kamen
Dok ronim na okno mi se spušta meduza
I dok ga gasim jede me plamen.

Ogromna snaga u meni pleni čedne mladiće
A od čednosti nema ni grama više međ lipama
Čednost je samo u meni dok mi dosipaš piće
Ti, životinjo, u kavezu, među sipama.

Autor: Katarina Despotović

Miris zelenih listova

Još miris raskošne
zelene paprati
tatranskih gora
snažno osećam,
i nebrojenih cvetnih livada
i širokih polja,
a prošli su vekovi
kad preci su moji
napustili ognjišta
svojih prvih domova.

Sad učim decu
da vole podneblje
i sve srpske planine,
reke, gradove...
a ipak da majčine
potisnute korene
potpuno ne zaborave.

Autor: Snežana Marko-Musinov

Bez opreza

U klupko misaonog polja
ljubav se svila,
nje se nikad nisam okanila,
vrata joj zatvorila,

rezu postavila;
i kad sam vidno ostarila
s njom sam u dosluhu bila
jer se voleti može
i grad i telo,
knjiga i ma koje vrste delo.

Autor: Snežana Marko-Musinov

Uvek me zovi

Zovi me - radosti,
zovi me - dušo,
zovi me - mladosti,
zovi me - zoro,
zovi me - ljubavi,
zovi me - more,
i - goro,
zovi me - nebo,
i - sunce,
šta god da ti na pamet padne,
kaži mi srećo,
biću uvek tu da ti se javim,
radosno istim rečima otpozdravim,
za prolaznost ljubavi ne marim
kad je jednom unutar grudi stavim.

Autor: Snežana Marko-Musinov

Nikad dovoljno

Tebi baš nikad dovoljno
nije bilo ljubavi
uvek si očekivao za stepenicu
nešto više.
Nešto sa nadzemnim korenom,

koji dosiže tako duboko
da se nikad poderati neće!
A onda ispod troslojne plašine
odležane godinama,
na tvom tavanu sreće
miris se oslobodio iz kutija
prepunog prepariranog cveća
u herbarijume.
Poletela su sećanja
ko grlice ispod strehe.
Tebi nikad nije bilo dovoljno sreće.
Sve je bilo previše dostupno i lako,
pa si lagao i pretvarao
kako voliš svoju besparicu
i svoju ženu,
zimsku lepoticu
što prostire čaršaf na sunce da se greje.
I tako je brižna, tako nežna
smeje se samo očima
šarenim, u kojem je jedno staklasto
zelenilo tvoje bašte,
a u drugom njen davni ljubavnik
iz mašte,
koga nikad nije prebolela,
čak i kad se tebi predala
za noć jednu!
A ti si zamenio sve dane sreće
za jedno popodne užarene ljubavi
njene.

Autor: Kristina Janković

Sredovečne žene

Rekli su mi da sredovečne žene
ne smeju da slušaju Deep Purple
niti da budu luckaste,
smešno je to...
Moraju biti poslušne, voštane lutke

što krađu poljupce iz ljubavnih romana
jer su njihovi muževi zaboravili
da ih ljube..
Rekli su mi sve one imaju sasušene usne
sa osmehom samo za svoju decu
ostavljajući blato sa svojih potpetica
negde na kraju ulica
gde su igrale tango pripijenih haljina
nekada, ne baš tako davno..
One su ozbiljne, one su dame
one su tako, tako u srcu
same,
zaboravljene
ko vojnici sreće
za kojima se niko više ni osvrnuti
neće!

Autor: Kristina Janković

Zbogom gospođo, zbogom!

Rekli su davno
Da slovo na papiru
Veću snagu imade
Od rečenog više vrijedi
I mnogo sporije blijedi
Odlučih jedno zbogom
Nikad vam ne reći
No ispisati u stihu

Ja vas strasno ljubljah
Ljubit vas nisam smio
Legoh sa vama
U oblak mekani – što lebdi
Gore iznad neba i zvijezda
Ja vas dirnuh
Dirat vas tude nisam smio
Okusi božanstveni nektar
Sa vaših usnica

Zbogom gospodo, zbogom!

Ja vas lagah
Ja vas mnogo lagah
Lagati vam nisam smio
Uvedoh vas u svoj šaren' svijet
Veseo i mlad
Svijet iz kojeg ste otišli
Prije oko petnaest ljeta

Vi me zavoliste
Vi me mnogo zavoliste
Da me volite niste smjeli
Vratite se životu svojem
Zauvijek držite u dubokoj tišini
Ono što se nehotice zgodi
Zbogom gospodo, zbogom !

Kad odem ja ću vas sniti
Nikad vas sanjati nisam smio
Sanjat' ću vas razigranu
Veselu i bosu – dok igrate
Po mom dvorištu kao da imate
Onih davnih dvadesetpet

Zbogom gospodo, zbogom!

Autor: Alem Isaković

Doći ćeš da me vidiš

Ti ćeš biti stara
A možda ću i ja biti star
Doći ćeš da me vidiš
A ja ću možda biti živ
Doći ćeš da pričaš
Gdje si bila sva ta ljeta
Kao prosjeda vrana
Već umorna od svog leta

Doći ćeš da me vidiš
Ja ću možda biti živ

Doći ćeš u kariranom
Crno bijelom kaputu
Sa kožnim rukavicama
I koferom uspomena
Ti ćeš mi pričati
A ja ću možda biti živ
Spustit ćeš se nisko
Blizu mi čela
Usnama ćeš poželjeti
Dotaknuti moje
Nemoj
Ja sam samo možda živ

Šaputat ćeš tiho
Neke jake riječi
Kajanje neko
Ispriku možda
Za šaputanje
Potrebe nemaš
Govori glasno
Ovdje nema posluge
Rodbine nit tazbine
Nikog živog
U ovoj sehari tuge
Samoći vučje jazbine
Nikog
Tu sam samo ja
Možda živ

Napolju će viti snjegovi
A ti bez kape i suha
U nekim toplim kolima
Čekat će te on, to znam
Kaži mi zbogom još
Ostavi me da živim – možda

Sve te krupne riječi
Što si smišljala dugo
Što ih želiš sada reći
Nemoj

Čuvaj ih za neki rastanak
Sa nekim drugim
Ili za drugi život neki
Sa mnom boljim

Kad opet kraj prozora
Sjetnog i mraznog
Budem te čekao
Možda živ
Da putem zavijenim u snijeg
Korakom teškim staračkim
U kaputu crno bijelom
Dodeš do moje postelje
Dok sam još možda živ

Autor: Alem Isaković

Žuti taksi...

U pozni čas
stigao je taksi
sa tvojom crvenom haljinom
i leptirom u kosi.

Mirisao je parfem
na jedan običan dan
platio sam vožnju
za džabe, dok su visibabe
zveckale na jedno uvo?

Leptira sam pustio
da poleti iz crne kose
nalik cvetovima mladosti

U pozni čas dok se nežnost
otkucava na žutom-taksimtru
zakasnio sam u vremenu
da putujem iz mesta.

Oslonjen na stolici
ljubavnog zanosa
sa tvojom crvenom haljinom
okačene na čiviluk
oslikane sobe.

Sa onim leptrom
se svašta izdešavalo
u kosi je ostala-mašta
koja je govorila na sav glas:
Otišao je žuti taksi i ona.

U pozni ljubavni čas
a da nikome nije rekla
na sav glas: VOLIM TE ŽIVOTE
BEDNIKU-JEDAN.

Autor: Srećko Aleksić

Plavo sa cimetom

Plavo je nebo sa uvojcima kose
Razgolićene noge bose u pesku
Južnih nadobudnih vetrova mora.

Plavo je oko u zenici varljive čežnje
Vispreni soko što se rameće na vetru
Bisernih ogrlica i ljubavnih kristala.

Plava je ljubavna pesma nežnosti sna
Stisak ruke u dlanovima života i dodira
Ostavljena da se budi u ponoru dubokog sna.

Plava je reka koja sanja obale prostranstva
Usidrena u ljubavnoj iskri zavodljive čežnje
Pritajenog koraka u vremenu izgubljene topline.

Samo je poljubac sa cimetom od crvenog nara
Rukama koje beru mirišljave poljupce sna

Nad skrušenim pogledom zalutale reke.

Što je preplavila bujicu radosnog dana
Pa sada leluja u plavtnoj boji kolača od cimeta
Sa ona tri poljupca sa donjih usana sna i pozdrava
Gde sam te ostavio da me miluješ i sanjaš do neba!

Plavo je nebo sa uvojcima kose
Razgolićene noge bose u pesku
Samo je poljubac plav sa cimetom
Od ugriza i samoće čiste ljubomore sna...

Autor: Srećko Aleksić

Igra dva bela labuda

Mislio sam preživeo sam ljubav
zaboravljeni točak razmišljanja
nad uspomenom koja sagoreva
na opušku crne kafe i dima.

Mislio sam da sam jezivo dobar
da me vole noćne frajle i muzikanti
a video sam samo fleku na asfaltu
i crne ruže bačene u smeće.
Zaboravljeni krug u ljubavnom začecu.

Živeo sam suludo i bez preke volje
ostavljao tragove zgužvane postelje
mirisao na skupe parfeme i dodire
koje si mi ostavljala za sobom.

Mislio sam da sam jezivo dobar
krevet se ljujljao skoro svake noći
hladio sam nemire svoje vatrenosti
osluškujući žagor usnule plave ptice.

Dok igra dva bela labuda ne prestane
grlio sam paučinu zelenog lista

u ljubavnom bolu dok neprolista.
Zaboravljen pod jastuk tudjeg zagrljaja.

Autor: Srećko Aleksić

Maglič

Starinsko je ovde nebo,
hleb, zora i cvet u nizu.
Krasnost vere rasprsnu se
u monašku crnu rizu.
Svaki pupolj jorgovana
jekom zvona osta duži.
U vihoru sa putira
niz hučni se Ibar pruži.

I kandila jarko svetle
pogled nebu kad' je bliže.
Tu princ Uroš razvršeno
vreme od ljubavi diže.
Na plodištu zlatnog praga
grmljavina gde se glasi,
srmen sablja gde čast brani,
kroz poj krsni teku časi.

I danas se nad bistrikom
u milosti tvrde vere
Anžujaska vila probudi
cvetnu plavet da ubere.
Beskraj duge isprati je
pored Ibra glasne vode.
Pod kupolom božjih čari
cvetovi se nad njom svode.

Cvet prokazan bdenjem čuva
kljun orlujski na prestolu.
Slavi cvetno svetilište
na stožeru - Ibar dolu.
Dok zdravicu opet glasi

sa ikone sad od slavlja,
krunidbeni dan procvao
na budnici prah ostavlja

Sve srušeno da ne bude
u ljubavi krv još teče.
U Magliču iskovana
gradi dvorac svako veče.

Raznizanim cvetovima
zlatom bezvremja otkana,
svetle vere krst još čuva
slavoluk od jorgovana.

Autor: Nada Dangić

Slava kamenog hlada

Prosvetlela kruna vasionu prože.
Srce Drine ogreva misao bratskog žara.
Andrićevsko da se prepoznati može
u staroj priči svoj svet, svetu otvara.

Premudri i slavni nagone videlo
u knjizi zapisan život da ne drema.
Pohodeć` kroz vekove Božji duh i telo
samo nauk mudrosti svoga kraja nema.

Bratsku plemenitost da sepet ne meri
nek` na radost okrene suza tugom svela.
Usrdije ljubavi s` Bikavca treperi.
Iznad Višegrada svetlost se vaznela.

Razbraćene suze početkom i krajem
vizantijskim tragom su zapevale skupa.
Vrpcom pupka vezane prošlost ih odaje.
Zla ćud da ih više krvlju ne okupa.

Što god pogled dirne imenom se javi

dok pod zadužbinom reka mrsi boje.
Andrićgrad je njihov prvenac ljubavi.
Predačkom kolevkom u sudbini stoje.

Zavetom sa jezika još žuborom teče
zadata reč ženska pružena niz vodu.
S` prvom zvezdom iskoči i najavi večer.
Udahnuli njen život da vali ne odu.

Ljubavi snaga nek` krasi večnost dveri
i plodno vreme u slavi kamenog grada.
Pohvala tvorcu i čast rodu i veri
na delu pred kojim se na kolena pada.

Autor: Nada Dangić

Ceo svet

Oklevam u senci pod prašinom zvezda
da kroz Pazar prođem i zatvorim krug.
Sećanje na tebe još čežnjom leluja.
Ljubav trag što ostavi osta večni dug.

Crnim zenicama uhvati mi pogled
i sjaj čednog srca u ljubavnom žaru,
što se samo jednom u životu desi
da celog života pamti ljubav staru.

Ispod duge smo se zakleli na ljubav
na izvoru Raške dok smo vodu pili.
S čelom na suncu, s laktom na kolenu
u srcu spojeni jedan svet smo bili.

Nema od sreće, više ti ne dođoh.
Prepade me ljubav i godine mlade.
Nek` hvaljeno je što za tobom žalim.
Korak izostao još mi život krade.

Vreme sve nadržasta, Pazar je drukčiji

i znak " Ispod Lipe " gde mi priđe bliže,
nenadano zagrlji u letnjoj večeri.
Ritmom s` vrha srca, od zemlje odiže.

Ni žutih zidova tvoje kuće nema
gde niz grlo prosuh sjaj iz trepavica.
Nekad zlatnu kosu, sad` u zlatno bojim
sa žiškom u misli s` devojačkog lica.

Sedamdeset neka, Boga mi je davno...
Leo Martin s` radija je pevao Kristini.
Na velikom fudbalu igrao si Kurtu,
ja zvezde dodirnula, ili mi se čini.

Autor: Nada Dangić

Alja

U šišarci berlinskog predgrađa, u slinavo ružičastoj haljini od tafta
možda psihijatar, vatrogasac, umetnik ili švalja
nad šahtom u koju se odliva purpurno blatnjava nafta
prizivajući duhove i grizuć' usnu čuči moja Alja.

Plavocrna kolena skrivaju raskidani, karirani karneri.
Nanos novina nosi nadošlo nedonošće severa i zapada.
Plamteće belo nebo zamućenim beonjačama tamno grotlo asfalta
napada
na usijanom pločniku ispušten i rasprsnut rasprostro se nečiji
Gvarneri.

Račvaju se raskrečene, razrogačene balave ralje
šteketavih aviona po aveniji fosfora.
U venama jagorčevina i mučnina, kao dva sliva Bosfora
Na kamenoj kaldrmi drhtaja i saživljenja moje Alje.

Upaljeno grlo od neizgovorenog pretrpljenog, od usijanog malja,
usirene sirene, sirovog sviranja gvozdenog stroja.
Ali možda će, možda i jeste, možda moja Alja...
Previše je možda, čak i to da je moja.

Autor: Vanja Pavlović

Zovi se, zovi se Andreas

Prozor ima toplu boju kosti pod oblom pomorandžom Meseca
bombone su ličile na grubo isečene komade leda i ispadale
iz glinene činije kao sa karusela, usna duplja jeseni nosi zadah
groba i koža se gruša kao mleko, kao masna, crna krv,
zovi se, zovi se Andreas

po tebi se mogu zvati samo počeci ulica i oluci nekih starih zgrada
gde si imao običaj da umivaš trepavice boje pepela kao ulični mačor,
po tebi se naziva piljarnica gde si doručkovao grožđe i zatim ispijao
kuvano vino iz gustih šolja boje terakote sa drškama od slonovače
Boris mi je pričao, temeljno i dugo, ali previše politički
dok se igrao sa svojim prstima na rukama, mastiljavim,
bile su to ruke dželata i baštovana istovremeno
ruke obezglavljiivača blata i štetočina kao što su rakuni
nisam zapamtio, samo sam sebi servirao prirodu kroz kupe
voza u kome sam dremao putujući (mislim) za Petrograd
(sećanja imaju onu prelepu reckavu bež patinu)

zovi se, zovi se Andreas
uspavan duboko pod zumbulom Rusije u drvenoj kolevcu,
mek poput krzna vuka, lomljiv poput razjedenog rozikastog tkiva
rđe,

dok majka štrika džemper u boji leša za tvog mrtvog blizanca
devojčice u uskršnjima haljinama poput lotosa, poput tulipana
potapaju stopala u kišu i piju oranžadu, ali ti se ne odazivaš
sada je vreme da opsujem, tražio sam među skitnicama i
aristokratama, psuje mi se! ali me davi mrka materica
kućnog vaspitanja, video sam te na francuskoj tapiseriji
zoveš se, zoveš se Andreas

za stolom su pomenuli Novalisa, a ja sam se nevaspitano
podsmehnuo

naravno pripit, čekajući da se zora ušunja kao ljubavnica
i dovede mi poštara koji će mi možda
reći
gde si.

Autor: Vanja Pavlović

Zbori frulo

Tek što modru noć obli rumen zore mlade
i nebeske svetiljke stavi joj pod skut,
U brdima vekovnim, k'o divovi što stoje
sa Savinog izvora, gorom, razleže se zvuk.
Zaneme Šumadija. Sluša dolazeće jutro belo
kroz poj frule, glas neimara sedmovrate kraljice,
predaka, upokojenih duša, čuvara imena slave krsne
krajputaša, kumstva, ikona...svete Studenice.
O čemeru, iza sjaja ordenja skritom
Oplencu, Kursuli, mladosti, frulo, zbori!
Nezaboravu nedaj kraljice, majke naše, mučenice
što vojevaše bitke, same, u tišini skamenjene boli...
Sviraj frulo! Sviraj!!! Reci celome svetu, glasno
i moćnicima što istinu, na slepo, kovaše o nama,
da imamo svega što nam treba, ponosa i više
i da je krv naša, na svaku stopu zemlje pala!
Iste zemlje po kojoj i oni hode; ponositi, slepi, gordi...
Šta je frula kad se uz nju tuguje, raduje, ljubi, slavi?
Nama dobro, a nikome zlo! Plemenitog ti zvuka, zbori
o srcu naroda koji prašta, ali ne sme da zaboravi!

Autor: Nataša Đurović

Sjećanja

Još osjećam toplinu tvojih dodira
i nemir me obuzme usred samoće
u noć bdjenja kad ožiljak prsne u ranu
koja je svježija iako je godinama nosim –
od dana kad su te pokopali,
a ja te predala raspamećena i daleka ...

Doista nož mi je bio zaboden u srcu
i žarom se okretao dubeći ranu,
bol me pekla do neizdržljivosti u tijelu,
a nemoćna sam bila da te vratim,
zagrlim čvrsto i ne dam od sebe –
groznica me rasplinula u nepoimanje ...

Ne znam niti danas kad se vratih k sebi
neobjašnjivo je ono što strahom se zove,
a onda se bol pretvori u tupu prisutnost –
nosim ljubav tvoju kao dar zahvale i suzu
što su neizmjereno boje portreta i osjećaja
nesretne i sretne djevojčice i žene u odrazu ...

Post scriptum:

Kad izgubila sam oslonac i ruke koje su me milovale,
nisam podlegla i nestala u toj vrtložnoj boli i groznici
koja me tresla i potapala jecajima strašnim u tuzi
i ne znam kako sam opstala i nastavila hod daljini
iz dana u dan kao molitva zaljubljena i odana
pjesmi srca, Životu ljudskom i dragom Bogu ...

Autor: Zdenka Kirin

Ona ili ja

Sve što sam doživjela dogodilo se i nije –
možda samo sanjam buđenja na ovom svijetu
ili spavam budna na onostranim koracima,
dok pero neumorno oslikava spletove misli
koje lebde stvarajući slike na rukama ...

Plesala je Ona djevojčica u haljinici bijeloj,
ali to je bilo davno u proteklom vremenu –
samo u snovima Ja vraćam se pokretu plesnom
kojeg sam tako voljela osijetiti u gipkom tijelu
privijena ritmu veličanstvene glazbe ...

Zahvaljujem svaki dan toj čudesnosti snage u očima
koju ne razumijem, ali osjećam joj dah prisnog šapata
koji me nadahnjuje i podiže iz tragične praznine očaja
kad bol postaje svjedok osmišljavanja pjesme u letu duše
koja oplemenjuje suze i vraća me u dijete vjere ...

Post scriptum:

Svaka priča završava jednim trenom
u protoku dosuđenog ti tjelesnog vremena –
sretan i ljepši kraj postoji negdje i za mene,
plesat ću opet rastrošna i sjajna u smijehu ...

Kada?(Ne pitajte me danas o Njegovom moćnom satu!)

Autor: Zdenka Kirin

Ars longa, vita brevis

Korak po korak...
ne želimo da tonemo u san gorak.
Snevamo u kolevki vazduha,
odlazimo s otkucajem uzdaha.
Na stepeniku klizavom stojimo,
na šarolikom trgu iza ugla, zvezde bojimo.

U oštrom snegu i olujnoj noći,
nađenoj zimi i Aurori ćemo poći,
tražimo je oko nas i u nama,
da se skloni ta lavina teška i sama.
Hladna kiša i led nas pokriva,
Jarko sunce u svetlosti koja izranja nam se otkriva.

Do bez daha plovimo,
bez okova na leđima ronimo,
na talasima burnog sanjara plutamo,
dokle nas vode oči plave,
ali ne zaranjamo u dubinama slave.
Tonemo na dno peska u beskraju zlata, na dno korala

i vrele pustinje na našim zidovima od murala.

Oko ostrva žurimo izgubljeni polako,
putem kom nema kraja hodamo olako.
Smer je nestao davno,
proždrala ga lava slavno,
Ali opekli se nismo jer trčimo,
dok nas pesak zatrpava put krčimo.
Ka peharima faraona, poslednji trzaji se miču,
s umornog srca ožiljci ostaju da niču,
urezani duboko kao uspomena kliču,
u gladnim čeljustima lava.
Ori se i opeva njihova večna slava.

Znamo, do zvona još nas korak vodi,
i tihih sveća, san ispod kamena da rodi.
Zato ka oblacima najvišim i nevidljivim letimo,
očima ka nebu, gde je početak da sletimo.

Autor: Marija Vasić

Na tlu

Njena je ruka, bez vena i krvi,
modro sveža, poput pene mora i plavog prkosa.
Ne drhti i ne pleše a slika je.
Mlitava i opuštena, ledna,
viri iz kovčega boje hrasta,
iskliznula iz toplog satena.
Nepomična, leži sa belim prstima,
vrhovima dodirujući crvenu baru,
na lepljivoj zemlji, gladnoj,
za komadom ruke bez daha, vena i bora,
da je proguta, u vlagi svoga grotla,
i svari za nebeskog života,
a onda poput pene mora,
izbaci je na tlo gde prkosi rastu.

Autor: Marija Vasić

Sreća

Šta je sreća?
Mirna luka
kojoj neki teže
ili bajka o kojoj sanjaju mlade princeze
tragajući za princom iz snova?

Možda, trenutak radosti
kada ti se čini
da ti fali još malo truda
do uspeha.

Ili tiho disanje
u sobi maštarija
dok nižeš planove
na ogrlici snova.

Možda je sreća
večito traganje
za iskrom u sebi
koja nas vodi napred.

Autor: Ana Jovanović

Prećutali smo

Ljudi se sastaju i rastaju,
upoznaju i zaboravljaju
ostavljajući trag,
oblikujući se.

Osluškiivali smo jedno drugo,
uspinjali se da razaznamo ko smo,
ali najvažnije smo prećutali.

Sakrili duboko u sebi
šta mislimo
i osećamo.

Vetrovi i dalje duvaju,
reke teku,
zvezde sijaju,
a neizgovorene reči lutaju
od jednog do drugog kutka svemira.

Autor: Ana Jovanović